

- Jeg står for sakkyndigarbeidet mitt

Her svarer sakkyndig psykolog Charlotte Reedtz på kritikken og påstandene om jobben hun gjorde i barnevernssaken.

TEKST:

Øystein Helmikstøl

PUBLISERT 5. april 2013

PSY
KOL
OGI

SVARER: Sakkyndig psykolog Charlotte Reedtz står for konklusjonene og arbeidet hun gjorde i en barnevernssak i 2009.

Foto: Arkiv

– Jeg mener at det ikke er hensiktsmessig å drøfte enkeltsaker i full offentlighet, men Tidsskriftet må ta ansvar for de redaksjonelle valgene de gjør, sier Charlotte Reedtz.

«Jeg er enig med mor i at det er viktig at klienter har anledning til å klage på sakkyndige psykologers arbeid ut fra etiske prinsipper»

Charlotte Reedtz

Hun ønsker imidlertid en debatt om sakkyndighetsarbeid velkommen.

– I tillegg ønsker jeg selvfølgelig å svare på de påstandene som er fremsatt mot mitt arbeid i artikkelen på sidene foran.

Om påstandene fra mor om diagnose

– Jeg er uenig i at jeg har bidratt til å stemple mor med en alvorlig diagnose. Jeg har ikke gitt henne noen diagnose, men bare drøftet hennes fungering opp mot de diagnoser andre fagpersoner hadde gitt henne eller vurdert henne i forhold til I årene 1994?2006.

Om å skrive om mor uten å ha møtt henne

– Jeg tok selv initiativ til at barneverntjenesten skulle endre mitt mandat etter at mor ga til kjenne at hun ikke ville snakke med meg. Dette og de påfølgende endringene av mandatet ble det opplyst om i rapporten. Det ble også opplyst om at de vurderingene som var gjort av mor, var basert på dokumenter i saken, i tillegg til barnas, en barnefars og fosterfamiliens uttalelser. Etter de gjeldende retningslinjer for sakkyndige psykologer har vi anledning til å basere våre vurderinger på dokumenter i saken uten å ha møtt dem vi utreder.

Om faktafeil

– De faktafeil som ble påpekt under fylkesnemndas behandling, ble beklaget av meg.

Om kritikken i fylkesnemnda

– Det var i denne saken satt en utvidet nemnd. Fylkesnemnda var splittet i sitt syn; nemndlederen og et fagkyndig medlem gikk imot tilbakeføring til mor, mens flertallet, bestående av et fagkyndig medlem og to medlemmer fra det alminnelige utvalget, besluttet at barna skulle tilbakeføres til mor. Rapporten min var på 49 sider, og kun 4 sider handlet om mors omsorgskompetanse og foreldrefunksjoner. De resterende sidene handlet om de øvrige problemstillingene i mandatet; blant annet om barnas utvikling, fungering og behov, deres omsorgs- og hjelpbehov, deres tilknytning til fosterhjemmet og konsekvenser for barna ved en eventuell tilbakeføring til en av foreldrene.

Om medlemskap i psykologforeningen og «godkjent» som sakkyndig

– Fra 2009 var jeg ikke medlem av Psykologforeningen, men jeg ble senere medlem av Forskerforbundet. Dette knytter seg til at jeg er heltidsansatt ved Universitetet i Tromsø. Jeg ønsker å være med i Foreningen for sakkyndige psykologer (Fosap), men Psykologforeningen tillater ikke dobbeltmedlemskap.

– Jeg innser at begrepet «godkjent sakkyndig av Psykologforeningen», som jeg brukte, gir et noe feil inntrykk. Dette vil jeg endre på for fremtiden. Det jeg mente å uttrykke, var at jeg har fullført Psykologforeningens toårige utdanningsprogram for sakkyndige, og at jeg står i registeret over sakkyndige som Barne-, likestillingsog

inkluderingsdepartementet (BLD) har ansvar for. Dette er etter min mening en viktig kvalitetssikring av sakkyndiges arbeid.

Om honoraret på 150 000 kroner

– Sakkyndige har de samme salærsatser som advokater. Grunnen til at regningen til kommunen ble såpass stor, var at mandatet var veldig omfattende, samt at de personene jeg skulle møte for samtaler og observasjoner, bodde og/eller arbeidet på flere ulike steder med store geografiske avstander, i fem kommuner. I mange saker setter kommuner en økonomisk ramme for sakkyndiges oppdrag. Dersom regningen skulle blitt mindre i denne saken, måtte mandatet vært utformet med færre problemstillinger enn det som var tilfellet.

Om dialogmøter

– Min respons på initiativet om dialogmøter var at jeg hadde avsluttet mitt arbeid i saken og ikke hadde mandat til å gå inn i en slik prosess. For meg fremsto det som en blanding av ulike roller å skulle være sakkyndig utreder på den ene siden, mens man på den andre siden skulle gå inn i en terapeutisk prosess med de man har utredet. Jeg ønsket likevel å drøfte standpunktet mitt med andre faginstanser og tok på denne bakgrunn kontakt med Barnesakkyndig kommisjon og Psykologforeningen.

Om råd fra barnesakkyndig kommisjon

– Høsten 2011 var jeg i kontakt med leder An-Magritt Aanonsen. Ut fra min beskrivelse av problemstillingen fikk jeg råd fra henne om at jeg ikke burde inngå i en prosess med tidligere klienter uten avtale med tidligere oppdragsgiver. Det er mulig Aanonsen ikke husker dette, men vår kontakt er dokumentert overfor Tidsskriftet.

Om råd fra psykologforeningen

– Jeg var også i kontakt med fagsjef Anders Skuterud i Psykologforeningen om dette. Skuterud var tydelig i sine råd og sa at jeg både burde og skulle holde meg innenfor rammen for det mandatet barnevernet hadde gitt meg i saken. Dette innebar at jeg fikk et klart råd, som er dokumentert for Tidsskriftet, om ikke å gå inn i en dialogprosess med mor.

Om klage til fagetisk råd

– Jeg er enig med mor i at det er viktig at klienter har anledning til å klage på sakkyndige psykologers arbeid ut fra etiske prinsipper. Det er blant annet derfor jeg ønsker å være medlem i Psykologforeningen samtidig med at jeg er med i Forskerforbundet. Jeg stusser likevel på at det tok mor over tre år før hun klaget meg inn for Fagetisk råd. Slik saken er beskrevet, synes det for meg som om Salvesen er blitt vel ivrig i sitt arbeid med å «rette opp en alvorlig feil som ble begått mot mor og barn», og at han i årene etter at mor fikk barna tilbakeført, har skjøvet sin klient foran seg for å ta meg.

Om Einar Salvesens vurdering av hennes rapport

– Salvesen uttalte i fylkesnemnda at han ikke hadde lest hele rapporten og bare var kjent med 11 av 49 sider. Jeg har derfor store problemer med å ta hans utspill om min svake faglighet på alvor. Jeg mener rollen som sakkyndig er og bør være en helt annen rolle enn en behandlerrolle eller veilederrolle for foreldre i disse sakene. Som sakkyndig skal man utrede hva som er til barnets beste i ulike saker, noe jeg mener Salvesen gjennom alle sine innspill tydelig viser at han ikke forstår.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 50, nummer 4, 2013, side

TEKST:

Øystein Helmikstøl, journalist i Psykologtidsskriftet